

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
ของนักศึกษาเวียดนาม

Learning Management based on Cooperative Learning and Role-Playing
to Enhance Vietnamese Students' Thai Speaking Proficiency in Basic Daily
Communication

กิริติ นันทพงษ์^{1*}, ลินดา นาคโปย², ทศนีย์ รอดมันคง³, Hoang Tran⁴ และ จิรัชญา โคศิลา⁵

Kirati Nantapong^{1*}, Linda Nakpoy², Thassanee Rodmankong³, Hoang Tran⁴ and Jiratchaya Kosila⁵

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Faculty of Education, Srinakharinwirot University

^{2,3,5}คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

^{2,3,5}Instructors, Faculty of Education, Rajanagarindra Rajabhat University, Thailand

⁴วิทยาลัยครู Baria Vungtau College of Education (BVCE) ประเทศเวียดนาม

⁴Instructor, Baria Vungtau College of Education (BVCE), Vietnam

*Corresponding email: nantapongkirati@gmail.com

Received: August 21, 2025.; Revised: November 19, 2025.; Accepted: November 28, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม 2) เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาเวียดนามที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ของวิทยาลัยครูบาเรียว-วุงเตา (Baria – Vungtau College of Education: BVCE) ประเทศเวียดนาม จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ แบบวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยมีสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าร้อยละ (percentage) เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีผลการวิจัยดังนี้

1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาเวียดนาม พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.55) 2) ผลการศึกษาระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่า นักศึกษาร้อยละ 62.96 มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาร้อยละ 29.63 มีความสามารถอยู่ในระดับดี และมีนักศึกษาร้อยละ 7.41 คน มีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ โดยเมื่อพิจารณาระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม พบว่ามีค่าเฉลี่ยระดับความสามารถในภาพรวมอยู่ที่ระดับปานกลาง (ร้อยละ 66.74) และ 3) นักศึกษาเวียดนามมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\mu = 4.53$, $\sigma = 0.62$)

คำสำคัญ : การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วม การแสดงบทบาทสมมติ การพูดภาษาไทย นักศึกษาเวียดนาม

ABSTRACT

This research aimed to: (1) design and evaluate the quality of a learning management plan that integrates Cooperative Learning with Role-Playing Activities to enhance Vietnamese students' ability to speak basic Thai communication sentences for daily use; (2) examine the students' level of speaking proficiency after instruction; and (3) assess their satisfaction with the learning activities. The target group consisted of 27 first-year diploma students majoring in English at Baria – Vungtau College of Education (BVCE), Vietnam, during the second semester of the 2024 academic year. The research instruments included: (1) a learning management plan based on Cooperative Learning and Role-Playing; (2) an assessment form measuring basic Thai speaking proficiency; and (3) a student satisfaction questionnaire. Data were analyzed using mean ($\bar{x}$) standard deviation (S.D.), and percentage based on predetermined criteria. The findings revealed the following:

1) The learning management plan that integrated Cooperative Learning with Role-Playing to enhance the ability of Vietnamese students to speak basic Thai communication sentences for daily life was found to be highly appropriate, with an overall suitability rating at the highest level ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.55). 2) The results regarding the Thai speaking proficiency of Vietnamese students after learning through Cooperative Learning combined with Role-Playing revealed that 62.96% demonstrated a moderate level of ability, 29.63% achieved a good level, and 7.41% showed a fair level of ability. Considering all 27 students, the overall average level of Thai communicative speaking ability was classified as moderate (66.74%). 3) The satisfaction of the Vietnamese students with the learning activities that integrated Cooperative Learning and Role-Playing was at the highest level ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.62).

Keywords: Cooperative Learning, Role-Playing, Thai Speaking, Vietnamese Students

บทนำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่การสื่อสารไร้พรมแดนได้เข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนการพัฒนาระบบการศึกษาแบบร่วมมือของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ไม่เพียงแต่ในประเทศเท่านั้น แต่ยังได้ขยายความร่วมมือไปยังต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศใกล้เคียงในภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะประเทศเวียดนาม ที่เป็นหนึ่งในประเทศที่มีความใกล้ชิดกันทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีกับประเทศไทย และมีความสัมพันธ์อันดีมาอย่างยาวนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จนเกิดโครงการความร่วมมือระหว่างกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ (TICA) ของไทยและมหาวิทยาลัยในเวียดนาม ได้ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยผ่านการจัดอบรมระยะสั้น การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน และการแลกเปลี่ยนอาจารย์และนักศึกษาที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างสองประเทศ (วโรดม เดชศรีสุธี และปฏิพล รัชตอาภา, 2565) และโครงการอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งมีมหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ เป็นมหาวิทยาลัยแห่งการเรียนรู้ที่มีความโดดเด่นทางด้านการผลิตครูแห่งภาคตะวันออกที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนานได้มีการลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) ร่วมกับวิทยาลัยครูบาเรีย-หุงเตา (Baria - Vungtau College of Education: BVCE), ประเทศเวียดนาม ในการร่วมพัฒนางานวิจัยทางการศึกษาเพื่อยกระดับความสามารถและศักยภาพของนักศึกษาให้สอดคล้องกับทักษะในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อเป็นเครื่องมือในการนำไปสู่ความเข้าใจบริบทและสังคมต่างวัฒนธรรม ผ่านการเรียนรู้และการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ซึ่งนักศึกษาชาวเวียดนามในปัจจุบันให้ความสนใจในการเรียนภาษาไทยเป็นจำนวนมาก อาจเนื่องมาจากความชื่นชอบในสื่อบันเทิงไทย เช่น ซีรีส์ละคร และเพลง ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่คนรุ่นใหม่ของเวียดนาม ส่งผลให้ภาษาไทยกลายเป็นภาษาที่น่าสนใจในการเรียนรู้ เพื่อเข้าใจเนื้อหาสื่อเหล่านี้ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น (ไทยโพสต์, 2566) และการชื่นชอบในการท่องเที่ยว โดยประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งวัดวาอาราม ตลาดกลางคืน อาหารริมทาง และสถานบันเทิงยามค่ำคืน ซึ่งตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเวียดนามที่มองหาประสบการณ์ใหม่ ๆ (Nguyen & Quynh, 2024) ประกอบกับการสำรวจความต้องการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาของวิทยาลัยครูบาเรีย-หุงเตา พบว่า นักเรียนร้อยละ 80 มีความต้องการเรียนรู้และพัฒนาทักษะความสามารถของตนเองในด้านการพูดสื่อสารภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เพื่อสามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับการมาศึกษาทำงานหรือแลกเปลี่ยนทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ตามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ โดยเนื้อหาหรือองค์ความรู้ที่นักศึกษาเวียดนามต้องการเรียนรู้พบว่ามี 4 กลุ่มองค์ความรู้สำคัญสำหรับสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ด้านการทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing) ด้านการซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions) ด้านการรับประทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking) และด้านการเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time) ดังนั้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยพื้นฐาน จึงเป็นกระบวนการพัฒนาที่สำคัญที่นักศึกษาเวียดนามต้องการ แต่ด้วยข้อจำกัดของบริบททางการเรียนและโอกาสในการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อนำไปประยุกต์ใช้งานจริงของนักศึกษาเวียดนาม ทำให้ไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารภาษาไทยได้มากเท่าที่ควร โดยนักศึกษาเวียดนามส่วนใหญ่อาจมีโอกาสดูได้เรียนรู้พื้นฐานการใช้ภาษาไทยจากการเรียนรู้เชิงทฤษฎีภายในห้องเรียน ซึ่งเน้นการอ่านและเขียนมากกว่าการฝึกพูด ทำให้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์การสนทนาจริง เช่น การซื้อของ การทักทาย หรือการถามทาง พวกเขาเริ่มเกิดความมั่นใจและไม่สามารถใช้ประโยคสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Nguyen & Tran, 2023; Pham, 2024) การฝึกฝนทักษะการพูดจึงต้องใช้วิธีการที่เน้นการปฏิบัติจริงและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Wang & Lin, 2021) และด้วยวิทยาลัยครูบาเรีย-หุงเตา ประเทศเวียดนาม ได้มีบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) กับมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ราชนครินทร์ ในการร่วมกันพัฒนานักศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย ของนักศึกษาเวียดนาม และเป็นการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมไทย อันเป็นเอกลักษณ์และมรดกทางภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทยสู่สากล

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นกระบวนการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูด ประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ฝึกฝนการใช้ภาษาไทย ในการสนทนาจริง เพิ่มความมั่นใจในการพูด และรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น (Gillies, 2016) การเรียนรู้แบบร่วมมือยัง สร้างความรู้สึกเป็นกลุ่ม ส่งเสริมการสนับสนุนซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยและกล้าพูดมากขึ้น (Johnson, Johnson, & Smith, 2014) เมื่อการเรียนรู้แบบร่วมมือถูกผสมผสานกับการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) นักศึกษา จะได้ฝึกฝนทักษะการพูดผ่านการทำงานร่วมกันในสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่น การสนทนาในร้านค้า การทักทายเพื่อนใหม่ หรือการขอความช่วยเหลือ (Gao, 2020) นักศึกษาจะได้รับบทบาทที่ชัดเจน และมีโอกาสฝึกการใช้ ภาษาผ่านสถานการณ์ที่หลากหลาย โดยได้รับคำแนะนำและข้อเสนอแนะจากเพื่อนร่วมกลุ่ม (Ly, 2024) ซึ่งนอกจากนี้ การผสมผสานดังกล่าวยังช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สถานการณ์ แก้ปัญหาฉับพลัน และเพิ่มความมั่นใจ ในการสื่อสาร นักศึกษาสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและยั่งยืน (Gao, 2020; Gillies, 2016) โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการ แสดงบทบาทสมมติ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2565: 302-305; ทิศนา แคมมณี, 2567: 358-361) เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเตรียมความพร้อม (Preparation Stage) ผู้สอนแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม 4-6 คน ชี้แจงรายละเอียดกิจกรรม เนื้อหาที่จะเรียนรู้ และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ขั้นที่ 2 การนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction Stage) ผู้สอนกระตุ้นความ สนใจของผู้เรียนด้วยการเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัว หรือประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้ ขั้นที่ 3 เรียนรู้เนื้อหา (Content Learning Stage) ผู้เรียนศึกษาประโยค การออกเสียง ถาม-ตอบ การสนทนา และบริบทการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ขั้นที่ 4 เตรียมการแสดง (Preparation for Role Play) แต่ละกลุ่มออกแบบเรื่องราว ฝึกซ้อมการแสดง โดยมีผู้สอนเป็น ที่ปรึกษา ขั้นที่ 5 การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Playing Stage) แต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามที่วางแผนและ ฝึกซ้อม โดยเพื่อนกลุ่มอื่นเป็นผู้ชม และขั้นที่ 6 อภิปรายวิเคราะห์และสรุปผล (Discussion and Reflection Stage) ผู้เรียนอภิปรายและวิเคราะห์การแสดงของแต่ละกลุ่ม โดยมีผู้สอนให้คำแนะนำเพิ่มเติม

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่าการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการ แสดงบทบาทสมมติ เป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทย ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม แนวทางนี้ช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการใช้ภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติ ผ่านการ สื่อสารในสถานการณ์สมมติที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร ลดความกลัวในการพูดภาษาไทย และ เสริมสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียน นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ประเทศไทย และวิทยาลัยครูบาเรียว-หุงเตา ประเทศเวียดนาม ในการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาด้านภาษาไทย อันเป็นการตอบสนองความต้องการของนักศึกษาเวียดนามที่สนใจเรียนรู้ภาษาไทยและ วัฒนธรรมไทยอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการร่วมกันพัฒนานักศึกษาผ่านกระบวนการวิจัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการ ยกระดับและพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยในระดับนานาชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาเวียดนาม
2. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาเวียดนามที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แบบแผนในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental or Non Designs) แบบกลุ่มเดียววัดผลหลังการทดลอง (One-shot Case Study) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 143)
2. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ของวิทยาลัยครูบาเรียวุงเต่า (Baria – Vungtau College of Education: BVCE) ประเทศเวียดนาม จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 27 คน โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ของวิทยาลัยครูบาเรียวุงเต่า ที่สมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้
 - 3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาและหาคุณภาพ ดังนี้
 - 3.1.1 ออกแบบขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติผ่านกระบวนการสังเคราะห์ขั้นตอนตาม 2 แนวคิดข้างต้น (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2565: 302-305; ทิศนา ขแมมณี, 2567: 358-361) โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อมในการเริ่มบทเรียน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมของผู้เรียนโดยการให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 4-6 คน ตามความเหมาะสม หลังจากนั้นผู้สอนชี้แจงรายละเอียดในการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้พร้อมด้วยเนื้อหาหรือประเด็นที่ผู้เรียนต้องเรียนและร่วมกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธีเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งต่างๆ เข้าสู่เรื่องที่จะศึกษา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนรู้เนื้อหา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับประโยค การออกเสียง ถาม-ตอบ การสนทนาและบริบทการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ขั้นที่ 4 ขั้นเตรียมการแสดงเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีอิสระในการออกแบบเรื่องราวและเตรียมการแสดงของกลุ่มตัวเอง ให้สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นพร้อมทั้งได้ฝึกซ้อมการแสดงจนเกิดความมั่นใจและความชำนาญ โดยมีผู้สอนทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและผู้อำนวยความสะดวกทางการฝึกซ้อมและการเรียนรู้ ขั้นที่ 5 ขั้นการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้แสดงบทบาทสมมติตามที่ได้

วางแผนและฝึกซ้อมไว้ โดยมีผู้เรียนและเพื่อนกลุ่มอื่น ๆ ทำหน้าที่เป็นผู้รับชมที่ดี และชั้นที่ 6 ชั้นอภิปรายวิเคราะห์ และสรุปผลการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่ผู้แสดงและผู้ชมได้ทำหน้าที่เป็นสลับกันเป็นผู้วิเคราะห์ทั้งในฐานะผู้แสดงและผู้รับชม มุ่งเน้นอภิปรายผ่านกระบวนการวิเคราะห์ที่ให้ความสำคัญกับการสื่อสารภาษาไทยอย่างเข้าใจตามบริบทในสถานการณ์สมมติต่าง ๆ โดยมีผู้สอนเป็นผู้เติมเต็มข้อมูลและความรู้ รวมถึงให้ข้อเสนอแนะในกระบวนการอภิปรายวิเคราะห์ และสรุปผลการแสดงบทบาทสมมติ นั้น ๆ

3.1.2 ออกแบบเนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม (Smart Tourist & The Thailand Life, 2014) ซึ่งประกอบด้วย 4 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการเรียนรู้ละ 4 ชั่วโมง รวมระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 16 ชั่วโมง โดยมีตัวอย่างเนื้อหาประกอบแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนฯ ดังนี้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 การทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing) ประกอบด้วยเนื้อหาประโยคพื้นฐาน เช่น 1. Hello – Sawadee khrup/ka. / สวัสดี ครับ /ค่ะ (In Thai you can also use “Sawadee” to say goodbye, if you will see the person again in the near future). 2. Goodbye – Lagawn khrup/ka. / ลา ก่อน ครับ /ค่ะ (This form of goodbye is used when you won’t be seeing a person for some time). 3. I am pleased to meet you – Phom/chan yindee tee dai ruu jaak gap khun khrup/ka. / ผม/ฉันยินดีที่ได้รู้จักกับคุณครับ/ค่ะ 4. Do you like movies? – Khun chorp duu nang mai khup/ka? / คุณชอบดูหนังไหมครับ/คะ เป็นต้น

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions) ประกอบด้วยเนื้อหาประโยคพื้นฐาน เช่น 1. Excuse me – Koh tod khup/ka. / ขอโทษครับ/ค่ะ 2. Where is the train station? – Satannee rot fai far yuu tee nai khup/ka? / สถานีรถไฟอยู่ที่ไหนครับ/คะ 3. How much is this please? – An nee tao rai khup/ka? / อันนี้เท่าไรครับ/คะ 4. Can you discount a little for me please? – Cor lot nid noi dai mai khup/ka? / ขอลดนิดหน่อยได้ไหมครับ/คะ เป็นต้น

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking) ประกอบด้วยเนื้อหาประโยคพื้นฐาน เช่น 1. Two pieces of chocolate cake please – Cor cake chocolate song chin khup/ka./ ขอเค้กช็อกโกแลตสองชิ้นครับ/ค่ะ 2. Cold please – Cor bpab yen khup/ka./ ขอแบบเย็นครับ/ค่ะ 3. No chilli please – Mai sai prik khup/ka./ ไม่ใส่พริกครับ/ค่ะ 4. I know – Rue leow khup/ka./ รู้แล้วครับ/ค่ะ เป็นต้น

และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time) ประกอบด้วยเนื้อหาประโยคพื้นฐาน เช่น 1. I would like a double room – Phom/chan dong gaan jong hong diang kuuw khup/ka./ผม/ฉันต้องการจองห้องเตียงคู่ครับ/ค่ะ 2. For three nights please – Yuu saam khuen khup/ka./อยู่สามคืนครับ/ค่ะ 3. Does that include breakfast? – Ruuam ahaan chao duaay mai khup/ka?/รวมอาหารเช้าด้วยไหมครับ/คะ 4. เลข 91 = Gow sip et / เก้าสิบเอ็ด เป็นต้น

3.1.3 ออกแบบโครงสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมกับออกแบบ แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม โดยผลการประเมินในภาพรวมมีค่าเท่ากับ 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 176-177) หลังจากนั้นนำแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจค่าดัชนีความ

สอดคล้อง (IOC) พร้อมแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน ด้านภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่ 2 จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิจัย วัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 2 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

3.2 แบบวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาและหาคุณภาพ ดังนี้

3.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยออกแบบเป็นข้อสอบแบบปรนัย ประเภทคำตอบเดียว (Single-Response) 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เป็นคะแนน 20 คะแนน และข้อสอบแบบอัตนัย (Subjective Test) แบบคำถามสั้น (Short Answer) ให้ผู้เรียนได้เติมประโยคที่ถูกต้องตามบริบท จำนวน 40 ข้อ เป็นคะแนน 80 คะแนน รวมคะแนนการประเมินความสามารถในทั้งหมด 100 คะแนน โดยมีโครงสร้างของแบบวัดและประเมินความสามารถ ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงการวิเคราะห์เนื้อหา จำนวนข้อสอบและคะแนนของแบบประเมินความสามารถ

เนื้อหาสำหรับการวัดและประเมิน	ข้อสอบแบบปรนัย		ข้อสอบแบบอัตนัย	
	ข้อ	คะแนน	ข้อ	คะแนน
การทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing)	5	5	10	20
การซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions)	5	5	10	20
การรับประทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking)	5	5	10	20
การเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time)	5	5	10	20
รวม	20	20	40	80
รวม 60 ข้อ คิดเป็น 100 คะแนน				

โดยมีระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ดังนี้ คะแนน 100 – 80 คะแนน อยู่ในระดับ ดีมาก, คะแนน 70 – 79 อยู่ในระดับ ดี, คะแนน 60 – 69 ระดับ ปานกลาง, คะแนน 50 – 59 อยู่ในระดับ พอใช้, และ คะแนน 0 – 49 อยู่ในระดับ ปรับปรุง

3.2.2 นำแบบวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกับการประเมินคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมตามคำแนะนำ

3.2.3 นำแบบวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันที่ปรับปรุงตามคำแนะนำแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิมตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของแบบวัดและประเมินความสามารถ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม โดยผลการประเมินในภาพรวมมีค่าเท่ากับ 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 176-177)

3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการร่วมกิจกรรมโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ แบบสอบถามความพึงพอใจที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน โดยประกอบด้วยการสอบถามจำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1) ด้านเนื้อหาของการเรียนรู้ (Content Satisfaction) ด้านที่ 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities Satisfaction) ด้านที่ 3 ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ (Learning Materials and Tools Satisfaction) และด้านที่ 4 ด้านการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (Application in Daily Life Satisfaction) โดยมีด้านละ 5 ข้อ รวมเป็น 20 ข้อคำถาม

3.3.2 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่พัฒนาขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแบบวัดและประเมินผล จำนวน 7 คน ประเมินคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยผลการประเมินในภาพรวมมีค่าเท่ากับ 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 176-177)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ค่าคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาเวียดนามด้วยแบบประเมินที่ผู้วิจัยออกแบบขึ้นผ่านข้อคำถามและระดับคะแนนการประเมินด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำมาแปลผลตามเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ 4.50 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด, 3.50 – 4.49 หมายถึง เหมาะสมมาก, 2.50 – 3.49, หมายถึง เหมาะสมปานกลาง, 1.50 – 2.49 หมายถึง เหมาะสมน้อย, และ 1.00 – 1.49 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 196)

4.2 การวัดและประเมินความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยออกแบบเป็นข้อสอบแบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ เป็นคะแนน 20 คะแนน และข้อสอบแบบอัตนัย จำนวน 40 ข้อ เป็นคะแนน 80 คะแนนรวม 100 คะแนน โดยระบุระดับความสามารถผ่านร้อยละ (Percentage) ของระดับคะแนนในแต่ละช่วง ดังนี้ ช่วงคะแนน 100 – 80 คะแนน อยู่ในระดับ ดีมาก, ช่วงคะแนน 70 – 79 อยู่ในระดับ ดี, ช่วงคะแนน 60 – 69 ระดับ ปานกลาง, ช่วงคะแนน 50 – 59 อยู่ในระดับ พอใช้, และ ช่วงคะแนน 0 – 49 อยู่ในระดับ ปรับปรุง (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 198)

4.3 ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาเวียดนาม ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ แปลผลโดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่าแสดงค่า 5 ระดับ (Rating Scale) วิเคราะห์ผลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด 3.50 – 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย และ 1.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 197)

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม

ตารางที่ 2 แสดงระดับความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

รายการประเมิน	ระดับความสอดคล้อง		ระดับ	ลำดับ
	$\bar{x}$	S.D.		
ภาพรวมความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้รายด้าน				
1. ด้านความครบถ้วนและความเหมาะสมของเนื้อหา (Content Completeness and Appropriateness)	4.51	0.51	มากที่สุด	3
2. ด้านการออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities Design)	4.66	0.54	มากที่สุด	1
3. ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ (Learning Materials and Tools)	4.37	0.60	มาก	5
4. ด้านประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (Effectiveness of Learning Plan)	4.54	0.51	มากที่สุด	2
5. ด้านการติดตามและประเมินผลการเรียนรู้ (Monitoring and Evaluation of Learning Outcomes)	4.46	0.56	มาก	4
ภาพรวมทั้งหมด	4.51	0.55	มากที่สุด	-

คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนาม ได้มาจากการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน ด้านภาษาไทย จำนวน 2 คน ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่ 2 จำนวน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิจัย วัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 2 คน ประเมินโดยใช้ แบบมาตราส่วนประเมินค่าแสดงค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ผ่านข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ความครบถ้วนและความเหมาะสมของเนื้อหา ด้านที่ 2 การออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านที่ 3 สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ ด้านที่ 4 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ และด้านที่ 5 การติดตามและประเมินผลการเรียนรู้

จากตารางที่ 2 พบว่าผลการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีผลการหาคุณภาพของค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.55) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่ 2 การออกแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นด้านที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยความเหมาะสมของระดับค่าเฉลี่ยในลำดับที่สูงที่สุด ($\bar{x} = 4.66$, S.D. = 0.54) รองลงมาคือด้านที่ 4 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.51) และอันดับที่ 3 คือ

ด้านที่ 1 ความครบถ้วนและความเหมาะสมของเนื้อหา ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.51) ส่วนด้านที่ 5 การติดตามและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.56) และด้านที่ 3 สื่อและอุปกรณ์การเรียน ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.60) อยู่ในอันดับที่ 4 และ 5 ตามลำดับ และอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

2. ผลศึกษาระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตารางที่ 3 แสดงระดับความสามารถของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

ช่วงคะแนน	ระดับ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
ช่วงคะแนน 100 – 80 คะแนน	ดีมาก	-	0
ช่วงคะแนน 70 – 79 คะแนน	ดี	8 คน	29.63
ช่วงคะแนน 60 – 69 คะแนน	ปานกลาง	17 คน	62.96
ช่วงคะแนน 50 – 59 คะแนน	พอใช้	2 คน	7.41
ช่วงคะแนน 0 – 49 คะแนน	ปรับปรุง	-	0
รวม		27 คน	ร้อยละ 100

จากตารางที่ 3 แสดงระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ของนักศึกษาชาวเวียดนาม จำนวน 27 คน มีนักศึกษาจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 62.96 มีความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับปานกลาง และมีนักศึกษาชาวเวียดนามจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 29.63 มีความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับดี นอกจากนี้มีนักศึกษาชาวเวียดนาม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 7.41 มีความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับ พอใช้

เมื่อพิจารณาถึงประเด็นการประเมินความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวเวียดนาม โดยแบ่งความสามารถในการพูดประโยคออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing) ด้านที่ 2 การซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions) ด้านที่ 3 การทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking) และด้านที่ 4 การเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time) มีคะแนนเฉลี่ยรายด้าน และคะแนนรวมของความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาชาวเวียดนาม ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยรายด้านและคะแนนรวมของความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวเวียดนาม

ประเด็นในการประเมิน	นักศึกษา จำนวน 27 คน			
	ข้อสอบปรนัย (20 คะแนน)	ข้อสอบอัตนัย (80 คะแนน)	คะแนนรวม (100 คะแนน)	
	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับ
การทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing)	4.04	13.85	17.89	-
การซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions)	3.52	12.74	16.26	
การทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking)	3.85	12.81	16.67	
การเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time)	3.56	12.37	15.93	
รวม	14.96	51.78	66.74	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยรายด้านและคะแนนรวมของความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชาวเวียดนาม พบว่า นักศึกษาเวียดนาม จำนวน 27 คน มีระดับความสามารถภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ที่ ร้อยละ 66.74) โดยเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าความสามารถในการพูดสื่อสารเพื่อการทักทายและการเข้าสังคม (Greeting and Socializing) มีคะแนนสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 4 ด้าน โดยได้คะแนน 17.89 คะแนน จากคะแนนรวมรายด้าน 25 คะแนน รองลงมาคือ ความสามารถในการพูดสื่อสารเพื่อการทานอาหารนอกบ้านและการพูดคุยในชีวิตประจำวัน (Eating out and Daily life talking) ได้คะแนน 16.67 จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน ซึ่งใกล้เคียงกับความสามารถในการพูดสื่อสารเพื่อการซื้อของและการเดินทาง (Shopping and Asking Directions) ได้คะแนน 16.26 จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน และความสามารถในการพูดสื่อสารเพื่อ การเข้าพักโรงแรม ตัวเลขและเวลาไทย (Checking into a Hotel and Thai Numbers & Thai Time) ได้คะแนนน้อยที่สุดอยู่ที่ 15.93 จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน

3. ผลของระดับความพึงพอใจของนักศึกษาชาวเวียดนามที่มีต่อการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมุติ

ตารางที่ 5 แสดงผลการสอบถามความพึงพอใจรายด้านหลังร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

รายการ	ความพึงพอใจ			ลำดับ
	μ	σ	ระดับความพึงพอใจ	
ด้านเนื้อหาของการเรียนรู้ (Content Satisfaction)	4.51	0.71	มากที่สุด	3
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities Satisfaction)	4.59	0.55	มากที่สุด	1

รายการ	ความพึงพอใจ			ลำดับ
	μ	σ	ระดับความพึงพอใจ	
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน (Learning Materials and Tools Satisfaction)	4.48	0.70	มาก	4
ด้านการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (Application in Daily Life Satisfaction)	4.54	0.51	มากที่สุด	2
ผลสรุปรวมทั้งฉบับ	4.53	0.62	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 5 พบว่าภาพรวมความพึงพอใจของของนักศึกษาชาวเวียดนาม จำนวน 27 คน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่า ความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\mu = 4.53$, $\sigma = 0.62$) โดยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities Satisfaction) มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในอันดับที่ 1 โดยมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\mu = 4.59$, $\sigma = 0.55$) รองลงมาด้านการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (Application in Daily Life Satisfaction) มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในอันดับที่ 2 โดยมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\mu = 4.54$, $\sigma = 0.51$) โดยอันดับที่ 3 คือ ด้านเนื้อหาของการเรียนรู้ (Content Satisfaction) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.51$, $\sigma = 0.71$) และใน ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน (Learning Materials and Tools Satisfaction) มีความพึงพอใจอยู่ในอันดับที่ 4 และมีระดับความพึงพอใจอยู่ที่ พึงพอใจมาก ($\mu = 4.48$, $\sigma = 0.70$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน PC Model เพื่อพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์สารอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู สามารถอภิปรายผลได้ตามจุดประสงค์ของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามจากผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.55) โดยเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities Satisfaction) มีลำดับของการประเมินที่สูงที่สุด อาจเป็นเพราะว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบขึ้นบนฐานของทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมมือ และมีการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมตามแนวทางเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุกทำให้กิจกรรมที่ออกแบบขึ้นมีความน่าสนใจ สอดคล้องกับวนิดา วรรณัด (2559) ที่ได้กล่าวว่ากระบวนการเรียนรู้เชิงรุกสามารถส่งเสริมให้การจัดกิจกรรมในห้องเรียนมีความโดดเด่นและน่าสนใจ ซึ่งจะเห็นได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบขึ้นจุดเด่นด้านการออกแบบกิจกรรมให้เชื่อมโยงกับสถานการณ์จริง และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ผสมผสานกับการแสดงบทบาทสมมติ (Role-Playing) โดยกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักศึกษาเวียดนามได้อย่างเป็นรูปธรรม เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารเชิงปฏิบัติ ฝึกทักษะการฟัง-พูดในบริบทที่จำลองมาจากสถานการณ์จริง เช่น การซื้อของ การทักทาย การถามทาง ฯลฯ

ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน แนวทางนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Gao (2020) ที่ระบุว่า บทบาทสมมุติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากทำให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เคร่งเครียดและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ส่งผลให้เกิดการจดจำและการนำไปใช้ได้ดีขึ้น ในชีวิตจริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Gillies (2016) และ Johnson, Johnson & Smith (2014) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน ได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารภายในกลุ่ม และเกิดความรับผิดชอบร่วมกัน ในกระบวนการเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้ช่วยสร้างแรงจูงใจในการพูด ลดความกลัวในการใช้ภาษา และเพิ่มความมั่นใจในตนเอง เมื่อรวมแนวคิดทั้งสองเข้าด้วยกัน การใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมุติ จึงสามารถสร้าง “พื้นที่ปลอดภัยทางภาษา” ที่เอื้อต่อการฝึกพูดภาษาไทยในเชิงปฏิบัติ และส่งผลต่อการพัฒนาการทางภาษาของนักศึกษาเวียดนามได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจึงมีคุณภาพสูงทั้งในด้านเนื้อหา โครงสร้างกิจกรรม และความสอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของแผนที่ต้องการส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามอย่างแท้จริง

2. การระดับความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามที่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ทำให้กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยดำเนินไปได้อย่างเป็นกระบวนการของการวิจัย โดยหลังเรียนด้วยการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมุติจากผลการประเมินพบว่า นักศึกษาเวียดนามส่วนใหญ่อยู่ในระดับความสามารถปานกลางในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 66.74% แม้จะยังไม่ถึงระดับดีมาก แต่สะท้อนถึงการพัฒนาย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเทียบกับการเรียนแบบบรรยายทั่วไป โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมุติช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดภาษาไทยผ่านบริบทจำลองที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เช่น การซื้อของ การถามทาง และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเล็กและการได้รับบทบาทเฉพาะทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก และพัฒนาความสามารถในการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gao (2020) ที่กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมุติส่งเสริมทักษะการพูดและการตอบสนองเชิงภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมาย ซึ่งนอกจากนี้ Ly (2024) ชี้ให้เห็นว่าการใช้การเรียนรู้เชิงโต้ตอบในกลุ่มร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมุติช่วยให้ผู้เรียนต่างชาติพัฒนาทักษะทางภาษาได้รวดเร็ว และเกิดการจดจำที่ยั่งยืนแต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดของผลการพัฒนายังพบว่านักเรียน 2 คน (7.41%) ที่ยังอยู่ในระดับพอใช้ แม้ผ่านการทดลองสอนแล้ว ทั้งนี้อาจเกิดจากระดับความวิตกกังวลสูง หรือพื้นฐานภาษาไทยอ่อน จึงควรมีการปรับแผนเฉพาะบุคคลสำหรับกลุ่มนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผลในภาพรวมของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมุติเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานภาษาไทยในชีวิตประจำวันของนักศึกษาเวียดนามยังพบว่ามีผลการทดลองยังเป็นที่น่าพอใจ ทั้งนี้ Nguyen (2023) ได้ศึกษาเฉพาะกลุ่มนักศึกษาเวียดนามที่เรียนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา และพบว่า การฝึกพูดในสถานการณ์จำลองมีผลต่อการใช้ภาษาไทยในชีวิตจริงของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับงานวิจัยในบริบทภาษาไทย วราภรณ์ วิสัย (2564) ศึกษาผลของบทบาทสมมุติต่อการพูดภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ และพบว่า ผู้เรียนสามารถใช้ประโยคในชีวิตจริงได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในสถานการณ์พื้นฐาน เช่น การแนะนำตนเองและการสนทนาเบื้องต้น ผลวิจัยนี้ยืนยันว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติที่มีการออกแบบอย่างเป็นระบบ ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ว่าความร่วมมือกันเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะที่ต้องการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างดีผ่านการร่วมกันเรียนรู้ของสมาชิกภายในห้องเรียน (Johnson, Johnson, & Smith, 2014) เช่นเดียวกับการใช้บทบาทสมมุติที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำผ่านประสบการณ์จริงของผู้เรียนจนเกิดกระบวนการเรียนรู้หรือการพัฒนาทักษะที่ต้องการตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้นั้น ๆ (วราภรณ์ วิสัย 2564; และสุทธิดา ลีเกษตรกร, 2562) โดยการบูรณาการทั้งสองวิธี

สามารถเพิ่มทักษะการสื่อสารได้ เนื่องจาก Cooperative Learning ช่วยลด Affective Filter (Krashen, 1985) ทำให้นักเรียนกล้าพูดมากขึ้นหรืออาจเป็นเพราะการทำงานร่วมกันก่อให้เกิด Zone of Proximal Development (Vygotsky) ผ่านการช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมกลุ่ม ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติไม่เพียงส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความมั่นใจของผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังเอื้อต่อการใช้ภาษาในบริบทชีวิตประจำวัน ซึ่งเหมาะสมกับการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

3. การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาเวียดนามที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จากผลการวิจัย พบว่านักศึกษาเวียดนามมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.53$) โดยเฉพาะในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\mu = 4.59$) และด้านการนำไปใช้ในชีวิตจริง ($\mu = 4.54$) ซึ่งสะท้อนว่าผู้เรียนมีประสบการณ์เชิงบวก สนุกกับการเรียน และรู้สึกว่าการเรียนมีความหมาย ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติช่วยเพิ่มความพึงพอใจของผู้เรียนได้ด้วยเหตุผลสำคัญ คือ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้พูด ได้ฟัง และได้ลงมือทำร่วมกับเพื่อนในสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Krashen (1985) ที่ระบุว่า สภาพแวดล้อมที่ไม่สร้างความเครียด (low affective filter) และการมีปฏิสัมพันธ์ในเชิงบวก จะทำให้ผู้เรียนรับภาษาใหม่ได้ดีขึ้น ทั้งยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจและความมั่นใจในการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานของ Ly (2024) ที่ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มนักศึกษาเวียดนาม และพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมที่มีความหมาย มีการพูดคุย และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยในบริบทของประเทศไทย ทิศนา ขัมมณี (2567) อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีการแบ่งบทบาทหน้าที่และเน้นปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีส่วนร่วม เชื่อมโยงบทเรียนกับชีวิตจริง และรู้สึกเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยนี้ที่พบว่าผู้เรียนรู้สึกสนุกกับบทบาทสมมติที่ได้เล่น ฝึกฝนการพูดจริง และเกิดความพึงพอใจในระดับสูง นอกจากนี้ งานวิจัยของ สุทธิดา ลีเกษตรกร (2562) ที่ศึกษาเรื่องการใช้บทบาทสมมติกับนักเรียนระดับมัธยม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับสูง เพราะกิจกรรมช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย เกิดความสนุกและมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งยืนยันผลการวิจัยนี้ได้ชัดเจนว่า การเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีบทบาทและความเคลื่อนไหวจะส่งผลต่อความพึงพอใจและการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน จากผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นกระบวนการที่มีคุณภาพสูงและได้รับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ผู้สอนจึงควรนำรูปแบบดังกล่าวไปประยุกต์ใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่น เช่น นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย หรือผู้เรียนในหลักสูตรอบรมระยะสั้น เนื่องจากการฝึกพูดผ่านสถานการณ์จำลองช่วยสร้างประสบการณ์ใกล้เคียงชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก ลดความกลัว และเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม
2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ในระดับสถาบันการศึกษา ควรมีการสนับสนุนให้ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมกับการแสดงบทบาทสมมติอย่างเป็นระบบ โดยอาจบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ รวมถึงพัฒนาเอกสาร คู่มือ หรือโมดูลการสอนเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีมาตรฐาน นอกจากนี้ควรจัดสรรงบประมาณและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมจำลองสถานการณ์จริง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการฝึกทักษะการพูดในบริบทต่าง ๆ

3. ข้อเสนอแนะจากผลการเรียนรู้เชิงรายด้าน แม้ผลการวิจัยโดยรวมจะชี้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านยังพบข้อจำกัดในสถานการณ์ที่ซับซ้อน เช่น การสนทนาเกี่ยวกับการเข้าพักโรงแรม การอธิบายเวลาและตัวเลข หรือการขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ไม่คุ้นเคย ปัญหาเหล่านี้สะท้อนว่าผู้เรียนยังต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติม ดังนั้นจึงควรออกแบบแผนการสอนหรือกิจกรรมฝึกพูดเฉพาะด้านที่ครอบคลุมสถานการณ์ที่ยากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ภาษาไทยได้อย่างมั่นใจและหลากหลายมากยิ่งขึ้นในสถานการณ์จริง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ใช้รูปแบบการวิจัยที่เข้มแข็งขึ้น (Quasi-experimental design) โดยควรทำการวิจัยด้วยรูปแบบ Quasi-experimental design ที่มีกลุ่มควบคุม เพื่อการเปรียบเทียบประสิทธิผลของวิธีการสอนได้ชัดเจนและน่าเชื่อถือมากขึ้น
2. ขยายกลุ่มตัวอย่างและเพิ่มระยะเวลาเก็บข้อมูล โดยควรเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลาย เช่น ผู้เรียนต่างช่วงวัย ต่างภูมิภาค หรือผู้เรียนจากหลายสถาบัน รวมถึงควรขยายระยะเวลาในการศึกษาแบบ Longitudinal study เพื่อประเมินผลการพัฒนาทักษะในระยะยาว
3. เปรียบเทียบกับรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ โดยงานวิจัยครั้งต่อไปสามารถศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบ เช่น Cooperative Learning + Role-Playing, การใช้ Problem-Based Learning (PBL), การใช้ Project-Based Learning (PBL) หรือการบูรณาการหลายกลยุทธ์ร่วมกัน เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่แม่นยำเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ
4. พัฒนาเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนรู้ โดยอาจพัฒนา mobile application เพื่อฝึกทักษะการพูดภาษาไทยผ่านสถานการณ์จำลอง, AI-based speaking feedback, หรือการเรียนรู้แบบ Micro-learning ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้และลดข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาการพูดประโยคสื่อสารพื้นฐานของผู้เรียนชาวเวียดนามได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาผ่านสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงชีวิตจริง ทำให้เกิดความกล้าแสดงออก ลดความลังเล และเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาไทย พร้อมทั้งสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจสูง โดยองค์ความรู้ใหม่ที่สำคัญของการวิจัยครั้งนี้อยู่ที่การประยุกต์รูปแบบดังกล่าวกับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งมีพื้นฐานทางภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ทำให้ได้ข้อมูลเชิงบริบทที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ภาษา จุดแข็ง และข้อจำกัดของผู้เรียนต่างชาตินี้ อีกทั้งยังสะท้อนว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์พื้นฐานได้ดี แต่ยังคงต้องการการเสริมทักษะในสถานการณ์ที่ซับซ้อนกว่า เช่น การขอความช่วยเหลือหรือการสื่อสารที่ต้องใช้เวลาและตัวเลขอย่างถูกต้อง ซึ่งงานวิจัยนี้ช่วยขยายองค์ความรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งในแง่การออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนต่างชาติ และการพัฒนาการสื่อสารที่สอดคล้องกับบริบทการใช้ภาษาจริงของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2565). การจัดการเรียนรู้ เพื่อการเปลี่ยนแปลง (พิมพ์ครั้งที่ 2). เอ็มดี ออล กราฟฟิก.
ทิศนา ขวมนิ. (2567). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 27). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วนิดา ธาระนัต. (2559). การพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับ
นักศึกษาครู. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วรารณ วิสัย. (2564). การใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวต่างชาติระดับ
มัธยมศึกษา. วารสารภาษาและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 10(1), 112-127.
- สุทธิดา ลิ้มชัตรกร. (2562). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดและ
ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์,
11(2), 112-127.
- ไทยโพสต์. (2566, 13 มีนาคม). 'ภาษาไทย' มาแรงในเวียดนาม ต้นแบบความร่วมมือ 2 ประเทศ.
<https://www.thaipost.net/news-update/344901/>
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). วิธีวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วโรตม เตชศรีสุธี, และปฏิพล รัชตอาภา. (2565, 13 พฤษภาคม). ตำราเรียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม
ความรู้ที่คัดสรรจากครูผู้มีประสบการณ์ 20 ปี. The Cloud. <https://readthecloud.co/textbook-for-vietnamese-student/>
- Gao, X. (2020). Role-playing in foreign language teaching: Benefits and challenges. *Language Teaching and Learning Journal*, 28(4), 123-134.
- Gillies, R. M. (2016). Cooperative learning: Review of research and practice. *Australian Journal of Teacher Education*, 41(3), 39-54.
- Johnson, D. W., Johnson, R. T., & Smith, K. A. (2014). Cooperative learning: Improving university instruction by basing practice on validated theory. *Journal on Excellence in College Teaching*, 25(3), 85-118.
- Krashen, S. D. (1985). *The input hypothesis: Issues and implications*. Longman.
- Ly, C. K. (2024). Applying role-play technique on improving EFL students' language learning: A case study at a Vietnamese university. *Journal of Knowledge, Learning and Sustainable Development*, 1(1), 1-10.
- Nguyen Hang, & Quynh Chi. (2024, 17 June). Why do Vietnam's vacation vibes lead to Thailand? *Vn-Express International*. <https://e.vnexpress.net/news/travel/places/why-do-vietnam-s-vacation-vibes-lead-to-thailand-4758149.html>.
- Nguyen, T. H., & Tran, L. M. (2023). Barriers in Vietnamese EFL students' oral communication. *Asian EFL Journal*, 28(3), 112-125.
- Pham, H. T. (2024). Exploring factors affecting Vietnamese students' speaking skills. *Vietnam Journal of Education*, 18(2), 95-103.
- Smart Tourist & The Thailand Life. (2014). **199 Everyday Thai Phrases “The essential phrase book for travellers & expats”**. <https://www.scribd.com/document/813614629/Everyday-Thai-1-1>
- Wang, Y., & Lin, C. (2021). Enhancing speaking skills through role-playing in EFL contexts. *Language Teaching Research*, 25(4), 542-558.